

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α. ΑΘΗΝΑΙ τῆν 1 Μαρτίου 1858. ΦΥΛ. 14

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΕΤΣΑΝΟΤΗΣ.

Τὴν ἐπομένην βιογραφίαν, ἀνδρὸς φιλλήλου διακριτομένου ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὸν ἀμετρον ὑπὲρ τῆς γλαυκῆς Ἑλλάδος ἐνθουσιασμόν, ὅστις τῷ ἐρέπνευσεν ἄσματα ὑψηλά, καὶ θαυμάσια, καὶ διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑρώτα ὅστις παρώρμησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐρτελῆ τῶν συγγραφέων τῆς γνῶσιν καὶ εἰς τὴν μετέφρασιν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς, νομίζομεν περιττὸν γὰρ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ἀθηναίου, καὶ γὰρ προκαλέσωμεν τὸ δάκρυ των ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθαρόντος.

Τρομερὰν ὑπέστη ἀπώλειαν ἡ Ἰταλικὴ φιλολογία διὰ τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητοῦ Ἀντωνίου Μετσανότη, δικτημοτάτου διὰ πολλὰ πρωτότυπά του ἔργα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰς περιφτήμους του ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταρρίσεις. Ἐγεννήθη ἐν Πεζουγίᾳ κατὰ τὸ 1783 ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ Μετσανότη καὶ τῆς Κολόμβας (Περισπερᾶς) Ἀντολίνης. Ἐδόθη δὲ μετὰ ζέσεως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς καὶ μόλις εἰκοσαετῆς ἔλαβε τὴν διδακτορικὴν δάφνην, καὶ ὀλίγον ἔπειτα συνηριθμήθη εἰς τὸ ἱατρικὸν σῶμα τῆς πόλεως. Ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἐξαιρετικὸς εὐχισθητικὰ του δὲν ἄδύνατο γὰρ

ἀνεχθῆ τὰ παράπονα καὶ τὰς βισάνους τῶν πασχόντων, καὶ τοῦ-
του ἕνεκα ἐγκαταλείψας τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης του
ἐπέδωκε εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνολατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς φιλο-
λογίας, ἣν παιδιῶθεν ἐκαλλιέργει. Κατὰ τὸ 1807 ἐξελέχθη κα-
θηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς πατρί-
δος του, καὶ πρὸς μείζονα ἐνδεξιν ὑπολήψεως κατὰ τὸ 1829
προσεφέρθη αὐτῷ καὶ ἡ παράδοσις τῆς ὑψηλῆς ῥητορικῆς. Προσέτι
ὁ κἀθηγητὴς Μετσανότης ἦτο λάτρης τῆς Μουσικῆς, ἐπιτηδεύ-
σατος σαμβουκιστῆς (ὁ παίζων τὴν ἀρπυ) ἐδάκρυεν ἐκ συγκι-
νήσεως ἐπαναλαμβάνων ἐπὶ τῶν ἀρμονικῶν του χορδῶν τὰς
μελωδίας τοῦ Μπελλίνι καὶ τοῦ συμπατριώτου του Μοζάρτκη,
οἵτινες κατ' αὐτὸν ὑπῆρξαν οἱ δύο ἐξοχώτεροι μουσικοδιδάσκαλοι
διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ φιλοσοφίαν των ἐν τῇ μουσικῇ ἐκφράσει
τῆς λέξεως. Ὁ κατὰ τὸ 1834 θνήσκου τοῦ υἱοῦ του, ὃν αὐτὸς ὁ
ἴδιος ἐν τοῖς γράμμασιν ἀνέθρεψεν τὸν ὑπερπλήρωσος ὀδύνης.

Αἱ περιφημότεραι φιλολογικαί, καλλιτεχνικαὶ καὶ φιλαρμο-
νικαὶ ἀκαδημίαι τῆς Ἰταλίας, ὡς καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν καὶ αἱ τῶν
λοιπῶν ἐπικρατειῶν τῆς Εὐρώπης ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ τῶν δι-
πλωμάτων των.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του τοσοῦτον ἐξησθῆσαν
αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του, ὥστε κατὰ τὰς
10 τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου 1857 μετὰ 74 ἐτῶν ζωῆν
ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἐγκαταλείψας ἐν μεγίστῃ θλίψει τὴν χήραν
σύζυγον, δύο θυγατέρας καὶ ἓνα υἱόν, οἵτις εὕρισκόμενος μακρὰν
δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἐσχιστον ἀπικασμόν. Κατὰ
τὴν ἑσπέραν τῆς 11 τοῦ μηνὸς ὁ νεκρὸς του μετηνέχθη εἰς τὴν
ἐκκλησίαν τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τε-
λεσθεῖσης τῆς κηδείας, ὁ κἀθηγητὴς Φραγκίσκος Βίρτολης ἐξε-
φώνησε λόγον ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κἀθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ὠρχίων τεχνῶν. — Ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ
κοινὸν Νεκροταφεῖον, καὶ δαπάναις τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν
του ἀνεγερθῆκεται αὐτῷ ὅσον τάχιον μνημεῖον ἀναμιμνήσκον
εἰς τοῦς συμπολίτας καὶ τοῦς ξένους ὅτι ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν του

εταυροῦ ἀναπνεύονται τὰ ὄστα τοῦ περιήμου μετάφραστοῦ τοῦ Πινδάρου, καὶ τοῦ γενναίου ψάλτου τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Μειζωνότη κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδάμ Ρόστη γενομένην διάταξιν αὐτῶν διακροῦνται εἰς μεταφράσεις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ εἰς πρωτότυπα. Ἐκ πῶν ποιητικῶν τοῦ μεταφράσεων διακροῦνται αἱ Ὄδαί τοῦ Πινδάρου, ὁ μετὰ ταῦτα αἱ δύο τοῦ Σοφοκλέους τραγωδίαί *Ἰφιγένεια ἐν Αὔλιδι*, καὶ *Οἰδίπους Τύραννος*, ἡ *Βατραχομιμοχία*, *Διάλογοί τινες τοῦ Λουκιανοῦ*, ὁ *Πιραξ τοῦ Θεβαίου Κέβητος*, τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ *Πιθαγόρα*, ἡ *Ἀποκάλυψις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου*, καὶ ἀπάνθισμά τι διαφόρων ποιήσεων, ἐν οἷς τὰ τέσσαρα τοῦ *Τυρταίου ἄσματα*, ἡ *Ἀρπαγή τῆς Ἐλένης τοῦ Κολούθου*, καὶ ἡ *Ἀλωσις τοῦ Ἰλίου τοῦ Τριφιδώρου*. — Αἱ εἰς τὸ πεζὸν μεταφράσεις τοῦ ἀπαρτίζουσιν ἕνα τόμον ἐπιγραφόμενον *Δοκίμιον τῆς ἀρχαίας καὶ νέας κλαστικῆς Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης* καὶ περιέχουν τὴν *Μήδειαν* τοῦ Δημοσθένους, τρεῖς λόγους τοῦ Ρίζου, προέδρου τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας καὶ τρεῖς τοῦ Κυρίου Ἀλεξάνδρου Βαγκαβῆ γραμματέως ἄλλοτε αὐτῆς.

Πρωτότυπα δὲ ἔργα ἐν τῷ πεζῷ συνέθεσε διαφόρους ἐπικηδείους λόγους καὶ τὸ ἱστορικὸν ὑπόμνημα τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ ζωγράφου Πέτρου Βινοῦκι, καλουμένου *Περουγίνου*. — ἐν στίχοις δὲ, καταλείποντες τὴς τοσαύτας καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς δημοσιευθείσας μικρὰς ποιήσεις του, πολυειδῆ λυρικά ποιήματα· ἐξ ὧν εἰς τὴν Λυρικὴν ἠρωϊκὴν ἀνάγονται τὰ *Χρονικά τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν 19 Αἰῶνα*, εἰς τὴν ἱεράν, *Οἱ Ὕμνοι εἰς τὴν Θεότητα*, εἰς τὴν *Παρθένον* καὶ εἰς τοὺς *Ἀρχαγγέλους*· εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἡ *Ἐρωμένη* τοῦ Ἠλίου, ἦτοι τὰ λυτρὰ συμβάντα τῆς Νινέττας Δελίλ. Συνετάξατο προσέτι *Νέας ἐπιστολὰς* περὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν Ἰταλικῶν θεάτρων, καὶ πέντε ομιλίαις πρὸς ἑλεγχον καὶ διδασκαλίαν τῶν παιδαγωγῶν, τῶν νέων, τῶν νεανίδων, τῶν ἐφημεριδογράφων καὶ τῶν τυπογράφων.

Μὴ ἀρκούμενος ὁ φιλόπονος Μειζωνότης, εἰς τὰ ἔργα του ταῦτα ἠθέλησε καὶ σαλπίζει τὴν Ἐπικὴν σάλπιγγα καὶ κατελείπειν

ποίημα ἐξ 23 ἀσμάτων, ἀνόμοιοκαταλήκτων, ἐπικαλούμενον Ὁ Ἡρωϊσμός τῶν Μαρτύρων ἢ ὁ Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου, ὅπερ ἐξηκολούθησεν ἐπιδιορθῶν, ἐπαυξάνων, καὶ μεταβάλλων, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο. Τὸ τελευταῖον τοῦ τούτου ἔργου, καίτοι ποιηθὲν ἐν παρακμαζούσῃ ἡλικίᾳ, διότι ὁ συγγραφεὺς ἐξηκοντούτης ἤρξατο αὐτοῦ, ὑπὸ τινῶν σοφῶν ἐπὴνέθη.

Ἀλλὰ τὰ ἔργα ἰδίως, δι' ὧν κατίστη ἀθάνατον τὸ ὄνομα τοῦ Μετζανότη εἰσὶν αἱ Ὠδαὶ τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ χρονικά τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τῶν πρώτων τοσοῦτον μᾶλλον μεγαλειτέραν φήμην ἀπέκτησε καθόσον καὶ οὐ; χρόνους ὑπὸ ἐμπειροτάτων συγγραφέων ἰδιοῦρετο ἀδύνατος καὶ μωρὰ ἢ ἀπόπειρα τοιοῦτου ἔργου, αὐτὸς πρῶτος πάντων, μόλις συμπληρώσας τὰ 30 ἔτη, ἔφερεν αὐτὴν εἰς εὐτυχὲ; πέρας.

Ὡς πρὸς τὰ χρονικά τῆς Ἑλλάδος; ἰδοὺ ὁποῖον ἐγκώμιον ποιεῖ περὶ αὐτῶν ὁ σοφὸς Μαρφέϊ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἰταλικῆς τοῦ φιλολογίας (βιβλ. 4 κεφ. 4) ἀφοῦ προηγουμένως ἐλάλησε περὶ τῶν πατριωτικῶν ἀσμάτων τοῦ Φάντῶμη. εἴψηλότερον βεβαίως δύναται νὰ ᾔηε τὸ ἄσμα ἐκεῖνου, ὅστις ὑπὸ ἀληθοῦ; κυριευθεῖς συμπαθείας πρὸς τὴν πάτριον χώραν, ἐκθειάζει τὰς δυνάμεις ἔθνους ἐκδικουμένου καὶ ὑπερκαπιζομένου τοῦ; ἀρχαίου; τοῦ θεσμοῦ; καὶ τὴν προκατορικὴν τοῦ δόξαν. Ἡ ἀνίστασις τῆς Ἑλλάδος; καὶ ἡ πᾶλη τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς Ἡμισελήνου εἶνε ἐκ τῶν θεμάτων ἅτινα τὴν ὑψηλοτέραν ἐμπνέουσι ποίησιν, καὶ ὁ καθηγητὴς Ἀντώνιος Μετζανότης ὅστις ἀξίως ἐθίξε τοῦ Πινδάρου τὴν κιθάρην ἐτόνισεν ὕμνον ἐφ' ἐκάστου τῶν ἐνδοξοτέρων συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως; ἧτις ἐξείλκυσε τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ τὸν χριστιανικὸν ἐκεῖνον λαόν, καὶ ἀνήγειρε θρόνον διὰ τὸν σοφὸν καὶ γενναῖον ἡγεμόνα, ὅστις σήμερον διέπει τὰς τύχαι; τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. κτλ.

Τὰ Ἑλληνικά χρονικά ἀφιέρωσε προσηκόντως; εἰς τὸν ἡγεμονόπαιδα τῆς Βαυαρίας, νῦν βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ Μετζανότη, ἀποστείλας αὐτῷ ἐκ Ναυπλίας ὡ; δῶγμα εὐχερσεκεί; του τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν;

« Monsieur le Professeur !

« La part sincère que vous prenez aux destinées de la
« Grèce, et les belles preuves que vous en donnez dans
« votre ouvrage *I Fasti della Grecia* ne sauroient m' être
« indifférentes. Votre heureux talent d' exprimer ce qu'il y
« a de plus beau de sentiment dans une Poésie si char-
« mante, commande également et mon estime et ma re-
« connoissance.

« Soyez persuadé que Je n' en perdroi pas le souve-
nir, et que Je serai toujours

« Nauplie ce 12 de mars. 1833.

• Votre bien affectionné

Othon •.

Α Μ. le Professeur A. Mezzanotte.

(*Εκ τοῦ Ἰταλικοῦ*).

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΚΑΤΑ ΚΙΝΕΖΟΥΣ ΜΥΘΙΚΩΝ ΛΑΩΝ.

Ὁ Κινέζος δὲν ἐπιθυμεῖ τὰς περιηγήσεις· ἄλλως καὶ οἱ νόμοι
τῆς πατρίδος τοῦ δὲν ἐπιτρέπουν αὐτῷ τὴν ἐπὶ μακρὸν ἀπὸ τῆς
πατρίδος τοῦ ἀποδημῆσαι. Ἀλλὰ καὶ ἂν τις ὑπάρχῃ φιλοπερίε-
ργος ἕνεκα τῆς μεγάλης τῆς χώρας τοῦ ἐκτάσεως, δύναται νὰ δο-
κιμάσῃ τὴν ἐπίρροιαν ἀπάντων τῶν κλιμάτων, νὰ παρατηρήσῃ
τὰ μᾶλλον διάφορα ἦθη, καὶ ν' ἀκούσῃ λαλοῦμενας εἰκοσιν ἀγνώ-
στους γλώσσας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Οὐρανοῦ κράτους. Ὁ Κινέ-
ζος ἐπαρχίας τινος εἶναι ὄλω· ξένος ἐν τῇ πλησιοχώρῳ ἐπαρχίᾳ.
Ἐν τοῦτοις περὶ ὧν ἀγνοεῖ πληροφορεῖται παρ' ἐκείνων, οἵτινες
διῶχυρίζονται ὅτι τὰ εἶδον, καὶ ἀρκεῖ νὰ παραστήσωσιν αὐτῶν
τὰ ἕτερα ἔθνη ὡς συγκροτούμενα ἐκ τερατιωδῶν ὄντων, ἢ γὰρ

λοίων, ἐνὶ λόγῳ, κατωτέρων αὐτοῦ, καὶ ἡ νηπιώδης τοῦ ματαιό-
της συλλέγει ὡς ἀκριβεῖς γνώσεις τοῦ, μᾶλλον ἀλλοκότου, καὶ
πικραλόγου μύθου. Τοὺς μύθους, τοὺτους παρακαταθέτει, ἀνευ
ἐξετάσεως, εἰς ὠραία βιβλία, προσφερόμενα ὡς κλασσικὴ βιβλιο-
θήκη θετικῶν γνώσεων. Ἐν τῇ μεγάλῃ-σφύλλογῃ τῇ ἐπικαλουμένῃ
Σάν-τοσί-χοσί (συλλογὴ πινάκων παριστοιῦν τὰς τρεῖς δυνάμεις
τῆς φύσεως, τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν καὶ τὸν ἄνθρωπον)—ἀναμίγνυ-
ται μετὰ τῶν εἰδήσεων περὶ γνωστοτάτων λαῶν ὡς τοὺς Κορκα-
γούς, τοὺς Ἰάπωνας, τοὺς κατοίκους τῶν νήσων Λιού-Κιού, κτλ.
ἡ εἰκῶν καὶ ἡ περιγραφὴ λαῶν ὁποῖοι οἱ ἀκόλουθοι.

Οἱ Γιου-μίν, (Ὁ λαὸς ὁ φέρων πτερά)

Τὸ βασίλειον τοῦ λαοῦ, ὅστις φέρει πτέρυγας, κεῖται πρὸς τὸ
Νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς θαλάσσης, εἰς κρηνώδεις βράχους. Οἱ
ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσι τὰς παρεῖας ἐπιμήκεις, ὡς αἱ τῶν κτη-
νῶν· τὸ ῥάμφος τῶν εἶνε ἐρυθροῦν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν λευκοί.
Φέρουσι πτέρυγας καὶ δύνανται νὰ πετώσιν· ἀλλ' ἀδυνατοῦν ν'
ἐπιμακρυνθῶσι καὶ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ μακρὸν τὴν πτήσιν
τῶν. Ὁμοιάζουν πρὸς τὰ πτηνὰ· ἀλλὰ δὲν παράγονται δι' ὧν.

Οἱ 'E-ζερ (Οἱ ὑπομέλαρες).

Πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ὄρεων τῶν καλουμένων Πα-σοῦϊ, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι μελα-
νόχροοι, ἔχοντες κεφαλὴν τίγρεως. Ἀρπάζουσιν ὄφεις μετὰ τῶν
δύο χειρῶν τῶν, καὶ τοὺς κατατρώγου.

Οἱ Κιαγγ-Λιάγγ (οἱ Ῥωμαεῖοι).

Πέραν τῆς βορείου ἁκρᾶς τῆς μεγάλης ἐρήμου (τῆς ἐρήμου τοῦ
Χάμο, ἄλλως Γόμβι) ὑπάρχουσιν ὄντα φέροντα ἐπὶ τοῦ στόμα-
τος ὄφιν, ὡς ἐπιτόμιον χαλινοῦ· ἔχουσι κεφαλὴν τίγρεως, καὶ
σῶμα ἀθρώπου· τὰ τέσσαρα μέλη τῶν ἀπολήγουσιν εἰς ὄπλας
ἵππου μετὰ μικρῶν καρπῶν.

(ἀκολουθεῖ).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΦΑΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΜΕΡΗ.

Τὰ μυθιστορήματα, αἱ κωμωδία, τὰ ἔμμετρα καὶ πεζὰ διηγήματα, ἅπερ κατατρώγει οὕτως εἰπεῖν, ὁ ἐξερχόμενος τοῦ Γυμνασίου μαθητῆς, διδρυσιν εἰς τοὺς νέους παράδοξον ἰδέαν περὶ τῶν γυναικῶν. Οὐδὲν περιεργότερον τῶν ματαιολογιῶν τοῦ ἀρχαίου ἔραστοῦ περὶ τοῦ ὠραίου φύλου. Ὁ Λαφανταῖνος (α) ὁ Βοκκάκις (β) καὶ ὁ Λουβέτιος (γ) ἐδεδίξαν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ ἀκολασία περιτρέχει τοὺς δρόμους καὶ ὅτι πᾶσα νεῖνις ζητεῖ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀρετὴν της. Ὅσον δὲ περὶ τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν, προφέρων τις μόνον τὸ ὄνομα των καγχάζει. Εἶνε φρούριχ κυριευόμενα εἰς πρώτην πολιορκίαν καὶ κατ' αὐτὸν εἰσέτι τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ γάμου των ζητοῦσιν πανταχόθεν τὸν ἔραστον νὰ τὰς παρηγορήσῃ διὰ τὸν σύζυγόν των. Ταλαίπωροι σύ-

(α) Περιφημος συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς Γάλλος, διακριτόμενος ἰδίως διὰ τοὺς Αἰσωπεῖους του μύθους. Ἐποίησε καὶ τετρα αἰσχρὰ διηγήματα, λαβὼν τὴν ὑπόθεσιν ἐκ διαφόρων συγγραφέων ἢ καὶ ὁ ἴδιος πλάσας.

(β) Περιφημος ἰδίως διὰ τὸ Δεκαήμερόν του, ὅπερ εἶνε συλλογὴ διαφόρων του μελιβρότων, οὕτως εἰπεῖν, ἀλλὰ σκανδαλωδῶν, ἐν πεζῷ λόγῳ. Ἦκμασε κατὰ τὸ 330 Μ. Χ. καὶ ὑπῆρξεν ὁ ἀνακαιριστῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν Φλωρεντία. Προσέτι μετὰ τοῦ Δάντου καὶ Πετράρχου συνετέλεσεν εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ συστηματοποίησιν τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης.

(γ) Συγγραφεὺς τοῦ αἰσχροτάτου καὶ ἀρηθικωτάτου βιβλίου τοῦ ἐπικαλουμένου ὁ Φομάλις.

Ξυγοι!!! δι' αὐτοὺς ὁ Μολιέρος ἐπενόησε τὴν κωμωδίαν τῶν ἡθῶν, καὶ ὁ ἀγαθὸς Λαφονταίης τὰ ἀντισυζυγικά του διηγήματα. Ὁ Ἰμέναιος φέρει, ὡς ἄλλοτε, κροκοειδῆ χιτῶνα *crocco velatus amictu*· τὸ χρῶμα ὅπερ ἰδίως διακρίνεται εἰς τὸ παράσημον τῶν συζύγων. Ἴδου τι ὁμολογοῦσιν οἱ δεκαεπταετείς ἢ δεκαοκταετείς νεανίαί. Ἴνα μὴ προσβάλω δέ τινα τῶν συγχρόνων μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ἀποφύγω πᾶσαν προσωπικότητα, περιορίζομαι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὕλης ταύτης πρὸς ἴδιον μου λογαριασμόν, στρέφων τὴν σάτυρον κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῶν αλλοκότων τούτων ἰδεῶν, ὡς πάντες οἱ συμμαθηταί μου. Εἶχον τελειώσει τὴν φιλοσοφίαν μου, ἐπιστήμην, ἐπαυξήνουσαν κατὰ ἐν ἑὸς τὴν σκληρὰν τοῦ Λυκείου αἰχμαλωσίαν. Ἡμῶν κάμιστος φιλόσοφος, ἀλλ' ἄριστος ἀναγνώστης μυθιστοριῶν. Εἶχον ἀναγνώσει τὸν Φομπλὰς (βιβλίον φθοροποιόν, ὅπερ ποτίζει τὴν μανίαν τῆς γενικῆς φρενοσύνης, καὶ δεικνύει πανταχοῦ ἀρετὰς κλονιζομένας) κατὰ τὴν θερμὴν ἐκείνην ἡλικίαν, καθ' ἣν τὸ ἀνυπόμονον τῆς ἐπιθυμίας μένεται κατὰ τῶν ἀντιστάσεων. Εἰς τοὺς περιπάτους μου ἀπῆντων μόνον Μάρκετσιας Β., Σοφίας, κομήτσας τοῦ Λινιδλ, Ιουστίνης. Ἐνόμιζον ὅτι ἤρκει μόνον μιὰ ἐρωτικὴ μου ἐγκύκλιος εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς ἐπαρχίας μου, διὰ νὰ λάβω εἰς ἀπάντησιν, ἐκάστην αὐτὴν, τριάκοντα συνάμα καρτομάς ἀρετῶν. Ἡ μανία τῆς ἀναγνώσεως τῶν μυθιστορημάτων μὲ ὤθησεν εἰς ἀναγνωστήριόν τι πραγματικὸν ὁπλοστάσιον νεωτέρων Φομπλὰς· ἐκάστη θέσις ἐκοσμεῖτο δι' ἐμπρηστικῶν βιβλίων· ὑπῆρχον πέντε ἐκδόσεις τοῦ Φομπλὰς μετὰ εἰκόνων καὶ ἐννέα ἀντίτυπα τῶν *Kinderwörter* σέξου, ἑτέρου μυθιστορηματος, ὅπου ὁ Κυρ. Λακλὸς διδάσκει τὴν τέχνην ν' ἀνοίγῃς πολεμικὴν τάφρον περὶ ἑξ ἑκατοντῶν, νὰ ὑποσκάπτῃς τοὺς τοίχους τοῦ κοιτῶνος τῆς, νὰ διαρρήγῃς αὐτοὺς καὶ νὰ ἐξαμαῖς. Ἔνε ποίημα διδακτικὸν καὶ δολοφόνον, τοῦ Ἰππολύτου ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐκρεμάσθη.

Ἡμέραν τινα, ἐν εὐχάριστῳ ἀνέσει ἀνεγίνωσκον, ὡς ὁ Παῦλος τοῦ Δάντου τὸ βιβλίον τοῦ Κ. Λακλοῦ. Τὸ ἀναγνωστήριον ἦτον ἔρημον, διότι ὀλίγοι ἀνεγίνωσκον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Αἰφνης

ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ καὶ βλέπω εἰσερχομένην δεκαπεντούτιδα μόλις νεάνιδα, χαρίεσσαν καὶ ὠραίαν, ὡς μία τῶν φανταστικῶν ἡρωϊνῶν τοῦ Φουμπλάς. Ἀπέδωκε τὴν Οὐρανίαν ἢ τὸ Μυστηριῶδες παιδίον τοῦ Δουκραί—Δουμενίλ, ἐντίμου ἀνδρός, ἀλλὰ τὰ μέγιστα βλακὸς, καὶ ἐζήτησε τὰ Ὀρφανὰ τῆς καλύβης, τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως.

Τὰ δεκαεπτὰ μου ἔτη συνεκινήθησαν ὑπὸ ἰσχυρῶν παλμῶν πρὸ τῆς ἐκπληκτικῆς ταύτης νεάνιδος· τὸ βιβλίον ἔπευεν ἐκ τῶν χειρῶν μου· αὕτη, τὸ ἔλαβε καὶ μὲ τὸ ἔδωκεν. Θελήσας νὰ τὴν εὐχαριστήσω, τὴν εὐχαρίστησα Λατινιστῆ. Ἀλλ' αὕτη δὲν παρετήρησε ποτῶς τὴν ταραχὴν μου. Ἐνῶ ἡ διευθύντρια ἐζήτηε τὰ Ὀρφανὰ τῆς καλύβης, ἡ ὠραία κόρη ἔπαιζε περίξ ἡμῶν μετὰ θελκτικῆς ἀμεριμνιστίας, ἐψιθύριζε τὸν σκοπόν, Φεύγων διὰ τὴν Συρία, ἀτάξιον τῆς ἐποχῆς, ἀνεύκα τὴν βιβλιοθήκην, ἀνεγίνωσκε μεγαλοφῶνως τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων ἐκάθητο, ἀνεγείρετο καὶ πάλιν ἐκάθητο. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀπέκαμνε ἀκολουθῶν τὴν εὐχάριστον ταύτην εὐκηνισίαν τῆς νεάνιδος.

Ἡ Κυρία Βοαγέρ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος, εὖρε ταχύτερον ἢ ὅσον ἐγὼ ἤθελον τὸ ζητηθὲν μυθιστόρημα. Τὴ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην, ἥτις μᾶς ἐχαίρεισε διὰ τῆς φωνῆς διὰ τῆς χειρὸς, καὶ διὰ τοῦ μειδιήματός της καὶ ἐξῆλθε τρέχουσα. Ἐζήτησα ἀκολουθῆσαι πληροφῶριαν παρὰ τῆς Κ. Βοαγέρ περὶ τῆς συνδρομητρίας της. Ἡθέλησα νὰ μάθω τὰ πάντα. Ἐνομάζετο Φανῆ. . . ἀνῆκεν εἰς ἐντίμον καὶ διακεκριμένην οἰκογένειαν τῆς Μασσαλίας, καὶ κατώκει ἐκεῖ πλησίον. Ἡ Φανῆ ἡγάπα ὑπερβολικῶς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἶχε πνεῦμα ἀγγέλου, ἢ δαίμονος, ἢ καὶ τῶν δύο συγγραφέως.

Ἦνοιξα τὰς κινδυνώδεις σχέσεις, καὶ ἐζήτησα τὸ κεφάλαιον τῆς διαφθορᾶς. Ὁ Κ. Λακλὸς ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ διδάξῃ διὰ τοῦ βιβλίου του ὅτι ἡ καρδία μᾶς ὠραίας εἶνε ἄνθος τοποῦτον ἐκλόως δρεπόμενον ὅσον ῥόδον ἐντὸς ἰδιοκτῆτου σου κήπου, ὅθ' ἐνηγκαλιζόμεν τὸν ἀγαθὸν Κ. Λακλὸς ἀντὸν εἶχον ἐμπρὸς μου. Ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ ἀγαθὸς Λαρονταῖνος ἤρχετο φέρων τὴν φθιχὴν του πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ Λακλὸς.

Ὁ Σοφὸς Μοντεσκιού, ἄνθρωπος σοφὸς καὶ ἐπιεικὴς, ἐπεβεβαίωσεν τὸ ἔργον εἰς τὰς Περσικὰς τῶν ἐπιστολῶν. Εἰς τὸ σαρῶγι τοῦ Κ. Μοντεσκιού ἐβλεπον μόνον φλογερὰς γυναῖκες, μαραινόμενας ὑπὸ ἔρωτος ἐν ἀπουσίᾳ τῶν κυρίων τῶν, καὶ καταφυγούσας ἐν ἑλλείψει ἄλλων, εἰς τοὺς ἀμφιβόλους ἐραστάς, τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν φύλαξιν τοῦ σαραγίου. Ὁ Δουκράϊ-Δουμηνίλ μοι ἐγγυᾶτο περὶ τῆς ἁρετῆς τῶν γυναικῶν τοῦ ἀλλ' ἐγὼ τὸν περιέπαιζον.

Καταρτίσας τὰ σχέδιά μου τῇ βοήθειᾳ τοῦ Λακλὸς, τοῦ Λακφονταίνου καὶ τοῦ Μοντεσκιού, ἐπερίμενον τὴν Κ. Φανῆν εἰς τὸ ἀναγνωστήριον ὅπου ἦρχετο καθ' ἐκάστην, ἐπειδὴ κατεβρόχθιζεν ἐν μυθιστόρημα εἰς 24 ὥρας.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν τὴν ἐκνεύθον. Ἡ πρώτη στιγμή ἔδραπανήθη εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν τελειοτήτων τῆς θελακτικῆς μορφῆς τῆς ἐπειδὴ τὴν προτραίαν μόνον τὸ σύνολον ἔλαβον καιρὸν νὰ θαυμάσω. Ἡ Κ. Φανῆ εἶχε ὠρισιότατην καστανήν κόμην, μέτωπον εὐρὴ καὶ δικυγές, ὀφθαλμοὺς πλήρεις γλυκύτητος, νοση μούσνης καὶ πνεύματος, ὀφρὺς τοξοειδεῖς, ὀδόντας ὡς μαργαρίτας, καὶ στόμα! στόμα ἐπινοηθέν διὰ τὸ πρῶτον φιλίμα. Τὸ ἄνω χεῖλος χαριέντως ἐκατέρωθεν καμπυλούμενον συνηνοῦτο ἐν τῷ μέσῳ μειδιάμα συνεχῆς εἶδεν ἀγγελικὸν θέλητρον εἰς τὸ ῥοδιὸν καὶ δροσερὸν πρόσωπόν τῆς, ὅποιον σπικνίως χύνει ὁ ἥλιος εἰς τοὺς γυνακωνίτας τῆς Νισσημβρίας μας.

Ἐπὶ μακρὸν ἐζήτησα φράσιν τινὰ διὰ ν' ἀρχίσω τὴν συνομιλίαν καὶ νὰ ἔμβω εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Λακλὸς καὶ ὁ Μοντεσκιού οὐδεμίαν μοι παρεχώρουν κατάλληλον πρὸς τὴν περίστασιν. Ἐπρεπε ν' ἀρχίσω μὲ ἐμφράσιν διὰ νὰ προξενήσω ἐντύπωσιν. Ὅ,τι μοι ἤρχετο κατὰ νοῦν ἦτο ἐκ τῶν τετριμμένων. Ἰψώσα τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐβλήξα ἐλαφρῶς, ἀπεμάκρυνον τὸν δεξιὸν μου πόδα, ἐσταύρωσα τῆς χεῖράς μου, ἐψιθύρισα, ἀλλὰ δὲν ἐλάλησα ποτὸς. Τέλος ὠπλισθὲν διὰ τοῦ θάρρους ἐκείνου, ὅπερ ἐνεψύγωνε τοὺς Βαλσῆν, τοὺς Βαλκούρ, τοὺς Βαλμόντ, καὶ ἀπεφάσισα νὰ εἶπω τὴν μωρολογίαν ταύτην.

Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἔργα τοῦ Δουκράϊ-Δουμηνίλ; »

Ἡ Κυρία Φανή μοι ἀπήντησεν. α Ναι κύριε. »

Ἰδού πάλιν ἐγὼ εἰς τὴν αὐτὴν στενοχωρίαν. Παρατήρησάς εἰς τὸ κάτωπιτον εἶδον ὅτι εἶμαι καταπόρφυρος. Μετὰ τὴν μωρολογίαν προήλθοντες τὴν αὐθάδειαν. α Κυρία μου, ἀνεγνώσατε τὸν Φομπλὰς, εἶπον αὐτῇ μειδιῶν, ὡς ὁ Βηλσέν εἰς ἠθικὴν τι διήγημα τοῦ Μαρμοντέλου. — Ὅχι, κύριε, μοι ἀπεκρίθη.

Κατέφυγον εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ καταστήματος διὰ νὰ δώσω ἐν καλὸν κτύπημα τῆς κεφαλῆς μου· ἐπιτρέφων δὲ διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, εἶδον τὴν θύραν ἀνοιγομένην, καὶ τὴν οὐρανίαν παιδίσκην γενομένην ἄφαντον μετ' ὄλης τῆς θελατικῆς τῆς κουφότητος.

— Διατί, κύριε, νὰ ὀμιλήσετε μετὰ τοσαύτης κουφότητος περὶ Φομπλὰς εἰς τὴν νεάνιδα; εἶπε τραχέως ἡ Κ. Βογιέρ.

Ἐπροσποιήθη ὅτι οὐδὲν ἤκουσα· ἐπλήρωσα τὸ ἀπαιτούμενον διακώϊμα καὶ ἐξῆλθον ψάλλον, *Τὰ πάντα εἰς τὸν Ἐρωτα, εἰς τῆς τιμῆν τὰ πάντα, ποίημα τοῦ Μποκλιδί.*

Ἐξεβθεῖς μόνον εἰς μεμακρυσμένην ὁδὸν, μετέβηλον ὄψιν καὶ ἀντὶ τῆς φαιδῶς, ἣν πρότερον εἶχον, ἔλαβον ὄψιν καταδίκου. Τὸ χρώμα μου ἔβραψεν ἡ χροιά τῆς ἀπελπισίας. Ἐὰν ἐκράτουν πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρα ἢ ποταμὸς ἔβρεε περὰ τοὺς πόδας μου ἠθελον περατώσει ἐκεῖ τὸ κεφάλαιον τῆς διαφθορᾶς μου.

Ἀνέγνωσα ἐκ νέου τὸν Λακλό. Μέγιστε Θεέ! Πόσον ἦμην μικρὸς ἀπέναντι τοῦ ἥρωος ἐκείνου τῶν Χριστινῶν κοιτιῶνων. Ἀνέγνωσα ἐκ νέου τὰ διηγήματα τοῦ Λαρονταίνου καὶ Βοκκίλου. Πόσον ἠρυσθίων διὰ τὴν ἀδεξιότητά μου. Πόσον μακρὰν ἦμην τῶν ὑπερηφάνων ἐκείνων ἐραστῶν, οἵτινες δὲν εἰσῆρχοντο ποτὲ εἰς ξενοδοχεῖον χωρὶς νὰ κηλιδώτουν τὴν τριπλῆν τιμὴν τῆς ξενοδοχοῦ, τῆς κόρης τῆς καὶ ὑπερετρίας τῆς· οἵτινες δὲν εἰσῆρχοντο εἰς οἶκον τινὰ χωρὶς νὰ διασθεῖρουν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀκαταμαχῆτου πάθους των· οἵτινες ἀφῆρπασαν τοσαύτης κόμας ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου, ὅσας ὁ τελευταῖος Μοικινὸς ἐκ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μιγγό.

α Ναι, ἀνέκραζον πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὸ πρῶτον μου ἀτύχημα τι χρησιμεύου ἢ ἀνάγνωσις καὶ μάθησις, ἐὰν τρέμη τι

ἐνώπιον νεάνιδος, ὡς ὁ μαθητὴς πρὸ τοῦ διδασκάλου του ; Εἰς αὖριον.

Ὅτε δὲ τὸ ὠρολόγιον ἐστράμεινε τὴν μεσημβρίαν, ἐγὼ ἐκαθήμην εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, καὶ ἐμελέτων κεφάλαιόν τι τοῦ Ἐρημίτου τῆς Λεωφόρου τοῦ Ἀγίου Ἀγτωνίου. Γίνεται λόγος ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ περὶ συζύγου γηραιοῦ καὶ δυσειδοῦς, ὡς πάντες οἱ σύζυγοι, ὅστις ἔδωσεν εἰς τὴν νεαράν του γυναῖκα, ἥτις ἄφησε νὰ στενάζη ἐπὶ 15 ὅλες ἡμέρας. Ἐνα Sainval, μίαν δωδεκάδα ὑποκαμίσιων ἀξίας 2,000 φράγκων, ὁ Σενδάλ οὗτος δὲν ἐστέναζε συνίθως ὑπὲρ τὰ 15 λεπτά. Ὅποιον κεφάλαιον καὶ ὁποῖος Σενδάλ! Καὶ ἄλλο πρὸς ὑποστήριξιν πρᾶγμα.

Ἐὼ τριαῦτα διενουοῦμην, ἐπαῆλθεν ἡ κυρία Φανή ἠγέρθη καὶ τὴν ἐχαιρέτησα μετὰ σεβασμοῦ, ἀνατρέπων δύο καθίσματα. Αὕτη ἐπρόσεξεν εἰς μόνα τὰ ἀνατραπέντα καθίσματα, καὶ μετὰ ταῦτα παρηπονέθη εἰς τὴν Κυρ. Βοαγιέρ διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἔλλειψιν 30 σελίδων ἐκ τοῦ βιβλίου ὃ εἶχε προηγουμένως λάβει. Ἴδου περιστασις, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, καὶ ἔλαβον τὸν λόγον.

- Ἐγὼ, καλὴ μου νέα, ἐξέσχισα τὰς τριάκοντα αὐτὰς σελίδας.
- Νὰ μού πληρώσης τὸν τόμον, εἶπεν ὀργίλως ἡ Κ. Βοαγιέρ.
- Ὅλ' σὲ τὸν πληρώσω, ὑπέλαβον μετ' ἀξιοπρεποῦς ψυχρότητος.
- Καὶ διατί ἐσχίσατε τὰ φύλλα ;
- Ἐπειδὴ ἤθελον δυσαρεστήσει τὴν νεάνίδα.
- Καὶ πόθεν τὸ εἰξεύρετε, εἶπεν ἡ κυρία τῆς οἰκίας ;
- Ἐὰν μ' ἐρωτήσῃ ἡ νεάνις, θ' ἀπαντήσω.

Ἡ νεάνις δὲν μ' ἠρώτησεν, ἀλλὰ λαβοῦσα ἕτερον μυθιστόρημα, ἐπῆλθεν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξῆλθον καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ κατὰ τὴν φορὰν ταύτην μᾶλλον μανιώδης ἢ ἀπληπισμένος. Διατρέχων τὴν ὁδὸν τῆς γεφύρας, ἀπήντησα ἕνα τῶν συμμαθητῶν μου ἦτον ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν· εἶχε πολλὰ εἰς τὸ ὠρολόγιον του κροταλίδια, θαυμάσιον λαϊμοδέτην καὶ τρίχινον ἄλυσιν ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ μεταξίνου του γελεκίου. Ἐκατεστράφη, μὲ εἶπεν ὁ φίλος μου, κατεστράφη, ἐμπεδεισθην. Διάγω

ζωήν Φομπλά. Ἴδου καὶ μία ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἔλα-
βον πρὸς δύο ἀδελφῶν.

Δύο ἀδελφῶν! ἀνδραγαθὰ ἀνδρῶν μετ' ἐκπλήξεως.

— Δύο ἀδελφῶν, αἵτινες μετ' ἀκολουθοῦν πάντα τοῦ· δύο νεανί-
δων ὠραίων ὡς δύο ἄγγελοι. Δεκαεὶς μέχρι 17 ἐτῶν. Κατὰ τὴν
ἐσπέραν ταύτην μοὶ δίδουν συνέντευξιν.

— Ὁὐκ ὑπάγεις;

— Ὁχι. Βλέπεις, πρέπει τις νὰ γίνεταί ἐπιθυμητός, καὶ τοῦτο
εἶνε μία τῶν ἀρχῶν μου. Ταῖς ἀπεκριθὴν διὰ τὴν ἐσπέραν ταύ-
την ἔχω ὑποθέσεις· καὶ ἔχω ἀληθῶς. Ἐγνωρίσθην εἰς τὸν τε-
λευταῖον χρόνον μετὰ τινος κυρίας, ὠραίας ὡς ἡ Ἀφροδίτη, ἥτις
μετ' ἐκάλει Ἀδωνίαν τῆς μελαγχρινῆς, καὶ ἐχούσης τὴν κόμην
μαύρην ὡς τὸ κάλυμμά μου, καὶ πόδα ὡς τὸν μικρὸν δάκτυ-
λόν μου, καὶ ὀφθαλμοὺς ὠραιότατους. Κατοικεῖ εἰς τὸν ἀγρὸν,
καὶ ὑπάγω νὰ εὕρω ἵππον. Καὶ σὺ τί κάμνεις; Πῶς πηγαίνουν
οἱ ἐρωτῆς σου;

(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ ΕΠΙ ΤΗ ΘΑΝΗ

ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

ΡΑΧΗΛ.

Λοιπὸν ἀπέθανες καὶ σὺ, θεότις τῆς σκητῆς!

Ταλαίπωρε!.. ὕλ' οἱ λαοὶ τῆς γῆς διεμφισβήτησαν

Τὸ νὰ σ' ἀκούουν μόνον,

Καὶ δὲν ἐπῆρκες τὰς ψυχὰς αὐτῶν νὰ συγκαίνῃς

"Ὁλου τοῦ κόσμου ἀπληστοὶ οἱ κάτοικοι σ' ἐζήτησαν,

Νὰ χύρης εἰς τὰ στήθη των τὸ ἄλγος ἢ τὸν πόνον, - - -

— Τώρα δὲν σε ζητεῖ καεῖς!

Ὦ! σὸ ξητεὶ τὸ θάνατον, πληρὴ μάνην δὲ πόθει. . .

Μάνην μὲ δάκρυα τῆν γῆν ἢ Μελπομένη λούει

Τοῦ τάφου τοῦ ψυχροῦ σου, . . .

Μάνην τὸ δάκρυ τῆς θεᾶς, ναί! μάνην δὲ χυθῆ!

Πλὴν τί δ' ἀκούης δάκρυα; ἀπέλαμεν ἄκονη

Ἐκ τῆς σκηρῆς τῶν θνατῶν τὰ δάκρυα τὸ οὖς σου,

— Ἦσυχον τόρ' ἄς κοιμηθῆ!

Ἔρυσες μύρον κ' ἤραζες τοῦ θνατοῦ τὸν νοδόν,

Ἐκλαίεις καὶ συνέκλαιε ἢ τῶν Μουσῶν χοροῖα . . .

Μὲ ποῖον θὰ συγκαλαιούρ

Αἱ Μοῦσαι τόρα, ἀφοῦ σοῦ οἱ θρηάμοι σπνῶν,

Ὅταν σὺ μνήμα κάτοικῆς ἀγαλοθητος καὶ κρῶα;

Μ' οὐδένα! . . . τόρα μόναι τῶν αἱ Μοῦσαι ἄς ἐκχέουρ

Δάκρυα, . . . μόναι ἄς θρηνοῦρ!

— 000 —

Ποσάκις πίπτουσαν νεκρῶν σ' ἐδέχθη ἢ σκηρῆ,

Ποσάκις ἐξηπάτησεις τὸ ὄμμα τοῦ θανάτου

Ἐκπνέουσα καὶ ζῶσα!

Καὶ τόρα δὲν κατώρθωδες, τὰ τόσον ἀπηνῆ

Νὰ ἀπατήσης, ὦ Ραχῆ, καὶ πάλιν βλέμματά του; . . .

— Πλὴν πῶς, ἀφοῦ παρ' ἴσσειν ἢ μαγικῆ σου γλῶσσα

Κ' ἰσοῦσ' ἢ θεῖά σου φωνή;

— 000 —

Τάλαιρα γύναι! τῶν νεκρῶν τὴν μοῖραν θὰ φθοῆ,

Ὅστις καὶ ἀπαξ ἔτυχε τὰ σ' ἴδῃ, καὶ ἄς ἀκούσῃ

Τὴ χεῖλη σου τὰ θεῖα . . .

Τέρπε κἄν τόρα τοὺς νεκροὺς, μοναδικῆ γυνῆ,

Παῖξε τὴν Φαίδραν εἰς αὐτοὺς, καὶ τότε λησμονοῦσι

Ὅτι τὸν Ἄδην κατοικοῦν, κ' ἢ μαύρη του σκοτία

Τοῖς εἶνε ἤτορ σκοτεινῆ.

— 000 —

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤ. ΒΛΑΧΟΣ.

ΠΕΡΙ ΝΑΥΠΛΙΑΣ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐπὶ πετρώδους χερσονήσου κειμένη ἡ πόλις αὕτη ἦν ποτε λιμὴν τοῦ Ἄργους. Λέγεται δὲ ὅτι ὠνομάσθη οὕτω κατ' ἀρχαιοτάτους χρόνους ἀπὸ Ναυπλίου υἱοῦ μὲν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμυμώνης, πατὴρ δὲ τοῦ Παλαμήδου· πιθανώτερον ὁμῶς φίνεται ὅτι ἔκλιθη οὕτω δι' ἡν αἰτίαν ὁ Στράβων μνημονεύει, δηλ. ἀπὸ τοῦ ταῖς ναυσι προσπλεῖσθαι (Στράβ. Π. 368, Πaus. Β. 38, 2). Ὁ Πausανίας λέγει ὅτι οἱ Ναυπλιεῖς ἦσαν Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Δαναοῦ εἰς Ἀργολίδα ἐλθόντων (Β. 38, 2). Ἐκ τῆς θέσεως δὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐπὶ ἄκρῃ προεχούσης εἰς τὴν θάλασσαν, διαφερούσης οὕτω τῆς τῶν ἄλλων ἀρχαιοτάτων ἐλληνίδων πόλεων, οὐκ ἔστιν ἀπίθανον ὅτι ἀπέκρησαν ἥδε κατ' ἀρχαί· ἔωθεν προσελθόντες ξένοι. Ἡ Ναυπλία ἦν πρῶτον ἀνεξάρτητος τοῦ Ἄργους καὶ ἀπετέλει μέρος τῆς ἐν Καλαυρίᾳ συτερχομένης ἀμφικτυονίας (Στράβ. Π 374). Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ πολέμου κατεκτήσαντο αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι· τοῖς δὲ ἐντεῦθεν ἀπελαθεῖσι Ναυπλιεῦσιν ἔδωκαν εἰς κατοικίαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Μεσσηνίᾳ Μεθώνην, ἐνθα διετέλουν οἰκοῦντες καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τοῦ Ἑπαμινώνδου. (Πaus. Δ. 24, 2, Δ. 27, 8, Δ. 35, 2). Τὸ Ἄργος κατέλαβεν ἤδη τὴν θέσιν τῆς Ναυπλίας ἐν τῇ Καλαυρίᾳ ἀμφικτυονίᾳ. καὶ ἔκτοτε τὸ Ναύπλιον φίνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ μόνον ὡς λιμὴν τοῦ Ἄργους (ὁ Ναύπλιος λιμὴν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 767, λιμένες Ναύπλιοι, Πλέκτρ. 451), καὶ ὡς τοιοῦτος μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Στράβωνος (ἀνωτ.), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Πausανίου ἦν ἤδη ἔρημος ὁ τόπος. Ὁ Πausανίας παρετήρησεν ἐρείπια τειχῶν, καὶ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ κρήνην Κάναθον καλουμένην, ἐν ᾗ λουομένη ἡ Ἥρα κατ' ἔτος ἐγένετο παρθένος (Πaus. Β. 38. 2).

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν).

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

Ἡ εἰς τὰ νεανικά πνεύματα ἐπαρρόη τῶν Γαλλικῶν μύθιστορημάτων, καθ' ἑκάστην νῆας παρέχει ἡμῖν μεταφράσεις ὑπὸ ἀπαιθετῶν καὶ πεπαιδευμένων γινομένων. Σπανίως δὲ βλέπομεν τὴν ἔκδοσιν βιβλίου χρησίου καὶ διδακτικοῦ. Διὰ τοῦτο σήμερον πολλῶν ἐπαίνων κρίνεται ἄξιον, ὅστις ἐκ τῶν νέων διατηρηθεὶς ἀμίαντος τοῦ ἐπικρατοῦντος λιμοῦ καταγίνεται εἰς σπουδαῖα καὶ ἐπωφελῆ ἔργα. Τοιοῦτος εἶνε ὁ πρό τινων ἡμερῶν τὴν μετάφρασιν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας ἐκδόσας Βλίσσιος Β. Σκορδίλης. Ὁ νέος οὗτος ἐπλήρωσεν ἑλλειψιν ἀπαιθητὴν διὰ τοῦ ἔργου τούτου, εἰς ἧ παρατρεῖται ἐπιτυχία ἐκλογῆς καὶ ἀκριβεία γλώσσης. Συνιστῶμεν τῷ Κ. Ἰπουργῷ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἣν πιστεύομεν ὅτι ἀσμένως διὰ τε τὸ εὐσύνοπτον καὶ εὐμέθοδον αὐτῆς θέλει συστήσει πρὸς παράδοσιν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα.

—οοο—

Ὡς μνησθένον 5 μόνον ποιήματα ἐδόθησαν ἐφέτος πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ ἐπιτροπὴν ἤθελον ἴσως δοθῆ καὶ ἕτερα ἂν ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐτεχνάζετο εὐρυῆς ὑπεκφυγῆς μέσον· διότι ἐνῷ συνήθως ἐδίδοντο τὰ ποιήματα μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου, ἦτοι κατὰ τὸν κανονισμόν, 40 ἡμέρας πρὸ τῆς 25 Μαρτίου, αἰφνης διάταξις τοιχοκλιθεῖσα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὡς ἐν ἀφῶρα τοῦ φοιτητῆς μόνον τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δικηοπῆς τῶν παρὰδοσεων, ἦτοι κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Τυρινῆς, ὅτε οὐδὲ ἐκ τῶν φοιτητῶν τις ἐπάτει τὸν φλοῖον τοῦ Πανεπιστημίου, καταργεῖ τὴν προτέραν τάξιν καὶ ἀφαιρεῖ ἀπροσδοκῆτως 10 ἡμέρας ἐκ τῶν ἐτοιμαζομένων ποιητῶν, καθιστῶσα οὕτω τὴν τεσσαρακονθήμερον προθεσμίαν πεντηκονθήμερον. Ἐν τῷ ἐφεξῆς φύλλῳ θέλομεν λαλήσει ἐκτενέστερον περὶ τούτου καὶ τῆς ἐπιτροπῆς.

—οοο—

Ἡ Βουλὴ πικρῶς παραδέχθη τὸν περὶ πολιτογραφήσεως τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους Σίνα, Βερνάρδου καὶ Ἀρσάκη νόμον. Οὕτω ἤδη ἡ Ἑλλάς μεταξὺ τῶν πολιτῶν αὐτῆς συγκαταλέγει καὶ τοὺς μακρὰν μὲν αὐτῆς ζῶντας, ἀλλὰ νοσητικῶς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας, καὶ ὑπὲρ τῆς λαμπρότητος αὐτῆς μοχθοῦντας ἐξαιρετοὺς τούτους ἀνδρας, ὧν τὸ ὄνομα μετ' ἐπαίνων θέλει ἀναφέρει, ἡ ἱστορία αὐτῆς, καὶ ἡ μνήμη τῶν θέλει ἐπιζητήσει, ὅσον ἡ μνήμη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ ᾠδείου δραστηρίως προχωρεῖ· ἀνεκαλύθη ἐν αὐτῇ ἡμικυκλοειδὴς ὄψεως ἀμέσως παρὰ τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὑπὸ τὸ ἔδαφος· περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ διάφοροι εἰσι γνώμαι, ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον δύναται νὰ ῥηθῆ μέχρι τῆς συντελέσεως τῆς ταχέως προβαίνουσης ἐκχώσεως τοῦ περικαλλοῦς τούτου οἰκοδομήματος, οὕτινος πιστεύομεν ὅτι περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς θέλομεν ἀναγγεῖλαι τὴν ἐντελῆ ἐκκαθάρισιν τοῦ οἰκοδομήματος ὅπερ ἐμελλεν ἀκολουθῶν τὴν τύχην τῆς κοινῆς πατρίδος νὰ ὑπομείνῃ τὰ τραύματα καὶ τὰς καταστροφὰς διαφόρων καὶ σκληρῶν κατακτητῶν νὰ ἐνταφιασθῆ ὡς αὐτὴ, καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν ἀπογόνων ἐκείνων, οἵτινες ἐκοδόμησαν αὐτὸ, διὰ χειρῶν Ἑλληνικῶν ν' ἀνακύψῃ ἐκ τοῦ τάφου καὶ δείξῃ εἰς τὸν ἐκπληκτον ὄφθαλμόν τὸ ἐρειπωμένον μεγαλεῖον του. Εἶνε πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος ὅστις τοιοῦτου εὐγενοῦς καὶ ἐνδόξου ἔργου ἐνήργησε τὴν ἐκτέλεσιν, ἔργου προθέτοντος ἐν κόσμῳ, ἐν σεβασμοῦ περιφαιῆς μνημεῖον εἰς τοῦ Κέκροπος τὴν μεγαλόπολιν. Ὅπόσον δὲ ἐπαινετώτερος ἐκεῖνος, ὅστις ἐνεργήσῃ τὴν ἐντελῆ ἐκχώσιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου τῶν ποιητῶν σταδίου, ὅπου ὁ Αἰσχύλος φορῶν εἰσέτι τὴν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Περσῶν πορφύραν χλημύδα του, ἐνθουσιώδης ἐπεφωνεῖ

... ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,

Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ

Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη,

Θήκας τε προγότων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.

καὶ αἱ χειροροτήσεις τῶν φιλελευθέρων Ἀθηναίων ἀντήχουν, καὶ ἐπιφωνήσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ δάκρυα χαρᾶς μετ' αὐτῶν συνεμί-

γνωτο, τοῦ μεγάλου τῆς δόξης σταδίου, τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου, ἐν ᾧ 60,000 ἄλλοτε Περσομάχοι ἐδιδάσκοντο, ὡς καὶ τὴν ἀνδρείην παντός λειψάνου τῆς ἀρχαιότητος, μαρτυροῦντος τὴν προγονικὴν μεγαλοφυΐαν! Αἱ γενόμενα ἀρχαὶ διὰ πολλῶν μᾶς βαυκαλίζου προδοκιῶν. Ἐξθς αἱ προσδοκίαι μᾶς πραγματοποιηθῶσιν.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας ἐδιδάχθη εἰς τὸ θέατρον ἡμῶν ἡ κωμῶδία τοῦ Μολιέρου ἡ ἐπιγράφομένη αἱ κομψόμεναι. Τὰ πρόσωπα πάντα, δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην ἐφάνησαν ἀνώτερα αὐτῶν. Πρὸ πάντων δὲ ὁ Κ. Μανουῆος τσαούτην τέχνην, τσαούτην λιανότητα, ἐπεδείξατο ὥστε ἐξέπληξε πάντας τοὺς θεατὰς του, παρ' ὧν ἀκατάπαυστος ἔχειροκροτεῖτο καὶ ἐπαινεῖτο. Καὶ αἱ τὰς κομψόμεναι ὑποκρινόμεναι κυρίαὶ σήμερον ἐδείξαν βήματα προόδου καὶ εὐφυΐας. Ἀμφότεραι ἐκίνησαν τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν, ἀφήσασαι ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν καὶ μάλιστα ἡ μία ἐξ αὐτῶν. Καὶ ὁ τὸν κόμητα ὑποκρινόμενος ὅστις δὲν ἐφάνη κατώτερος διδὲι ἐλπίδας ἀνωτέρας ἐπιτυχίας, καὶ πιστεύομεν ὅτι μετὰ τινε καιρὸν θέλει καταστῆ εἰς τῶν πρωτευόντων ἡθοποιῶν.

Ὅποιος ὁ Γαλλικὸς λαός.

Ἀποσπῶμεν τεμάχιόν τι ἐκ τινος βιβλίου τοῦ περιφήμου τῶν Ἰτατῶν ἰσμάτων ποιητοῦ Βίκτωρος Οὔγου, συγγραφέντος ἐν τῇ ἐξορίᾳ του. Τὸ τεμάχιόν τοῦτον φέρομεν ἀπλῶς μόνον ἵνα δεῖξωμεν τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, τὴν φιλοπατρίαν, καὶ τὸ μέγα πρὸς τὴν τυραννίαν μίσος, τοῦ διασημοτέρου τῶν Γάλλων ποιητῶν καὶ ποιητογράφων.

« Ἰπῆρχε λαὸς μεταξὺ τῶν λαῶν, θεωρούμενος ὡς πρωτότοκος ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τῶν καταθλιβομένων. Ὅστις ἦτον ὡς προφήτης εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φυλὴν καὶ ὁ λαὸς οὗτος εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν ἀπίστης τῆς ἀνθρωπίνου κινήσεως. Ἐπορεύετο, ἔλεγεν *Εἰθεεε*, καὶ τὸν ἠκολούθουν. Ἔς συμπλήρωμα τῆς ἐν τῷ *Εὐαγγελίῳ* ἀδελφ

φότητος τῶν ἀνθρώπων, ἐδίδασκε τὴν ἀδελφότητα τῶν ἐθνῶν. Ἐλάλει διὰ τῆς φωνῆς τῶν συγγραφέων του, τῶν ποιητῶν του, τῶν φιλοσόφων του, τῶν ῥητόρων του, ὡς δι' ἑνὸς στόματος, καὶ οἱ φθόγγοι του φθάνοντες μέχρι περάτων γῆς ἐπεκάθητο ὡς γλῶσσαι πύρες ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀπάντων τῶν λαῶν. Προίστατο τοῦ μουσικοῦ τῆς διανοίας δειπνοῦ. Ἐπολλαπλασίαζε τὸν ἄρτο τῆς ζωῆς εἰς τοὺς ἐν ἐρῆμῳ πλανωμένους. Θύελλα περικαλύπτει αὐτὸν ἡμέραν τινά· βιδίζων ἐπὶ τῆς ἀβύσσου λέγει πρὸς τοὺς ἐκπεπληγμένους λαοὺς, δικτὶ φοβεῖσθε; Τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐγερθὲν τῶν ἐπαναστάσεων κύμα κατευνάσθη ὑπὸ τοῦ πόδα του, καὶ ἀντὶ τὰ τὸν καταβροχθίσῃ τὸν ἐδόξασεν. Τὰ ἀσθενῆ, τὰ ἀδύνατα, τὰ πάσχοντα ἔθνη συνεθλίβοντο περὶ αὐτόν· τὸ μὲν ἐχώλαιεν· ἢ ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας εἰς τὸν πόδα του προσηρμωσμένη ἄλυσσις τῆς ἱερᾶς ἐξειάσεως τὸ εἶχεν ἀκροτηρίασῃ. Εἶπεν αὐτῷ, πορεύου καὶ ἐπορεύετο· τὸ ἕτερον ἐτύφλωττεν· ὁ ἀρχαῖος ῥωμαϊκὸς παπισμὸς ἐκάλυπτεν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του δι' ὀμίχλης καὶ σκότους, εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον, καὶ ἀνέβλεψεν. Ῥίψατε τὰς βικτηρίας σας, ἦτοι τὰς προλήψεις σας, ῤίψατε, ἔλεγε, τὴν καλύπτουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ταινίαν, ἦτοι τὰς δεισιδαιμονίας, ὀρθωθῆτε, ἄρατε τὴν κεφαλὴν, θεωρήσατε τὸν οὐρανόν, θεωρήσατε τὸν ἥλιον, παρατηρήσατε τὸν θεόν. Τὸ μέλλον εἰς ἱμᾶς. Ὡ λαοί, ἡ λέπρα τῆς ἀμαθείας, καὶ ὁ λοιμὸς τοῦ φανατισμοῦ σᾶς καταστρέφει. Ἐκαστος ἡμῶν φέρει μίαν τῶν τρομερῶν τούτων ἀσθενειῶν, ἧτις ἐπικαλεῖται τύραννος. Ἴτε, πορεύθητε, θραύσατε τὰ δεσμὰ τῆς δυστυχίας· σᾶς ἀπελευθερῶ, σᾶς θεραπεύω. Κραυγὴν εὐγνωμοσύνης ἀνύβουν οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς λαοί, οὗς ὁ φθόγγος οὗτος καθίστα ὑγιεῖς καὶ ἰσχυροὺς. Ἡμέραν τινὰ ἐπλησίασε τὴν νεκρὰν Πολωνίαν, ὕψωσε τὸν δάκτυλον, καὶ ἔκραξε πρὸς αὐτὴν ἐγέρθητι, καὶ ἡ νεκρὰ Πολωνία ἠγέρθη.

Τὸν λαὸν τούτον, οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος, ὧν ἀνήγγελλε τὴν πτώσιν, τὸν ἐφοβοῦντο καὶ τὸν ἐμίσουν. Διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς πανούργου ὑπομονῆς καὶ τῆς θρασύτητος τελευταῖον τὸν συνέλαβον καὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀλυσσοδέσωσιν, . . .

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑΙ.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἐγὼ ἄχαρις καὶ ἀχαρις ὁ Φιῖθος ἀπεχθών.

Τὰ δάση ἀποχαιρετῶν, τὰς φάραγγας, τὰ ὄρη,

Εἰς ἐρητὰν ἀραυδοῦ, ὅπου ἵταί μόνος,

Ἐρ ἄθυρμα ἐκάθητο λαλιῶν καὶ κλυδῶνων.

Ἐλῆτε θολὰ ὄνειρα, θυγάδος εὐτυχίας

Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

Ἐἰς κόκλον ματαιότητος, εἰς ἴδαρος κυμάτων

Ὁ ἄφρων τὰ θεμέλια τοῦ μέλλοντος χαράττω,

Νὰ ἀρεγέσῃ ἡλίκεν εὐδαιμονίας τείχη!

Ἄλλα τὸν περιπαίξεν τὸν ἄφρονα ἡ τύχη,

Καὶ τόρα ζητεῖ ὄνειρα θυγάδος εὐτυχίας

Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

Πολλοὶ τὸν λέγουν ποιητὴν παράδοξον δὲ εἶρε,

Τὸν ποιητὴν σπαράττουσιν αἱ λέπαι κ' αἱ ὀδύραι,

Καὶ ἄλλοι δτι ἐραστής καὶ ποιητὴς συγχρότως.

Ῥεμβώδης, μελαγχολικός, ὅτι πλαῖνται μόνος

Θολὰ διώπων ὄνειρα θυγάδος εὐτυχίας

Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

Ἐπιτοτε προσθέτουσιν ὑψάλει ἀρμυρίας,
 Αποπνεύσας Ἐρωτᾶ καὶ πῦρ περιπαθείας,
 Ἄλλ' ἤσμα, πάλιν λέγουσι, μονότονον βαρύνει
 Δὲν τέρπουσι τὰς ἀκοὰς ὀλοφυρμῶν καὶ θρήνοι
 Ἀνθρώπου, ὅστις ὄνειρα δίδωκε εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοινοῦτας.

—000—

Ἄλλ' ὄχι τοὺς ἀποστομοὶ ὁ αἰτὸς τῆς λήρας
 Ὁ αισθανθεὶς τοῦ Ἐρωτος λευκόθριξ τοὺς σπινθῆρας,
 Καὶ διὰ στίχων τρυφερῶν ἔ' ἐρθέμων ἡσματίων,
 Διὰ τὴν Λαύραν ἔνδοξον ἐγείρας Μανσωλείου,
 Ἐ' ἐπιζητήσας ὄνειρα γυγάδος εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοινοῦτας,

—000—

Βίς τὴν Βαυλοῦζαν ἄλλοτε ἐκάθησε κ' ἐκαίρος,
 Κ' ἐδόλωσέ τὸ ρεῦμά της ὁ τροφφορὸς του θρήνος.
 Καὶ λουγκίρησε πολλὰς τὸ ἄσμα του καρδίας,
 Ἀπὸ χορδᾶς πεμπόμενον γλυκείας καὶ ὀμοίας.
 Κ' ἐκαίρος κατὲ δάκρυον ἐζήτησ' εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοινοῦτας.

Τίς οἶδεν ἂν Πιεράρχης τις δὲν εἶρε ἄρα Ἑλληνας,
 Εἰσὶτι μὲ τοῦ μέλλοντος κρυμμένους τὴν νεφέλην;
 Καὶ πρὶν ἢ εὐφυῖα του τὴν δόξαν ἀπαρτήσῃ,
 Πικρὰ ὀφείλει δάκρυα καὶ θλιβερὰ νὰ χύσῃ,
 Καὶ νὰ ζητήσῃ ἀνείρα φουγάδος εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοινοῦτας;

Ὅλιγαι λέξεις πρὸς τὸν Αἰῶνα.

Οὐδέποτε θέλομεν λαλήσει κατὰ τοῦ φίλου Αἰῶνος, ἂν ἐν τινι
 τῶν προηγουμένων φύλλων αὐτοῦ δὲν ἤθελε παρεκτραπῆ εἰς ὕβρεις
 ἀδίκους καθ' ἑνὸς τῶν μᾶλλον ἐπισήμων καθηγητῶν τοῦ Ἑλληνι-
 κοῦ Πανεπιστημείου. Ἡδύνατο μὲν κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ψάλλῃ ὅσα
 ἡ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ἠδύνατο νὰ τῷ ἐπαγορεύσῃ πρὸς ἀντί-
 κρουσιν τῶν κατὰ τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Παιδείας ψευδαλογιῶν της.
 Ἀλλὰ γράφων κατὰ τοῦ Πρυτάνεως, ὅστις ἐξ ὀνόματος τοῦ Ὀθω-
 νείου Πανεπιστημείου κατὰ τὴν περιφανῆ τῆς 25 Ἰανουαρίου ἡμέ-
 ραν προσήνεγκεν Σαφρικὴν ᾠδὴν, ἀξιόλογον γέννημα ἀκμαίας
 φαντασίας, καὶ εὐγενεῶς ἐνθουσιασμοῦ, ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ ὀλίγον,
 καὶ νὰ θεωρήσῃ προσεκτικώτερον τὸ ἔργον, ὅπερ ἔμελλε νὰ προσ-
 βάλλῃ. Ἐπειτα ἔπρεπε νὰ σταθμίσῃ ὅλην τὴν σημαντικότητα τῆς
 ποιήσεως (ἐννοοῦμεν τῆς ἀληθοῦς) καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐκφράσῃ
 γνώμην ἂν ἔπρεπεν ἡ ποίησις νὰ καταστῆ τὸ ὄργανον τῆς διοχε-
 τεύσεως τῶν χερῶν καὶ εὐχῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς συγκλήτου
 πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα.

Καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ ἐγράψαμεν ὀλίγας λέξεις

διὰ τὴν γλῶσσαν, εἰς ἣν ἡ ᾠδὴ αὕτη εἶνε γεγραμμένη, ἐκφράσαντες τὴν ἰδέαν ὅτι ὀλίγιστοι θέλουσιν ἐννοῆσαι αὐτήν. Καὶ δὲν ἠπατήθημεν. Βεβαίως δὲν εἶνε εὐκολοῦς εἰς πάντα, μὴ κἀταρτισθέντα μάλιστα ὀπωτοῦν εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἢ κατὰληψις τοιαύτης γλώσσης, καὶ ἐπομένως ἡ τῆς ἐκλογῆς τῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων, ἢ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ γράφοντος. Καὶ ἴσως ἕνεκα τούτου βλέπομεν σήμερον τὸν εὐρυᾶ συντάκτην τοῦ Αἰῶνος ἀποκαλοῦντα ἀπλὴν σιχουργίαν, ὅ,τι εἶνε ζῶσα ποίησις. Πιστεύομεν ὅτι ἐρμηνεύοντες ὀλίγους στίχους τῆς ῥιθίσης; ᾠδῆς τυχαίως λιμ-βανομένους, εἰς ἀπλουστέραν γλῶσσαν, καίτοι τῆς ποιήσεως τὴν ἡμίσειαν ἀξίαν διὰ τούτου ἀφαιροῦντες, ὡς καταστροφομένης ὅλης τῆς χάριτος τοῦ πρωτοτύπου, πιστεύομεν ὅτι ὁ Αἰὼν θέλει συμφωνῆσαι μεθ' ὑμῶν, ὅτι ἐξ ἀγνοίας ἐράνη κατακριτῆς.

Χάριν σοῦ εἰς τ' ἄλση πάλιν τῶν ποιμένων μέλι ὄλος

Ὁ αὐλὸς μᾶς γοητεύει,

Καὶ εἰς τὰ τῆς Ἀρκαδίας ὄρη πάλιν ὁ αἰπόλος

Μετὰ τοῦ Πανὸς χορεύει.

Χάριν σοῦ τσαῦται σχίζου τὰ ὑγρά τοῦ πόντου στήθη

Τόσαι νῆες πτερωταὶ

Ὅσα πώποτε τὸ ρεῦμα τοῦ Καύστρου κύκνων πλήθη

Δὲν διέπλευσαν ποτέ.

Σὺ καὶ τοῦ Διὸς τὰς κόρας τῶν βαρβάρων φοβηθείσας

Τὰς κακώσεις καὶ τὴν πάλην

Καὶ μακρὰν τῆς καλλιῤῥεΐθρου Ἰπποκρήνης πλανηθείσας

Ἐπανήγαγες καὶ πάλιν

Εἰς τὸ ἄττυ τῆς Παλλάδος εἰς τὰς εὐκλεᾶς Ἀθήνας

Καὶ ἀνήγειρες ὠραῖον

Δι' αὐτὰς ναὸν καλέσας κτλ.

Ἡ ποίησις εἶνε ἡ γλῶσσα τῶν θεῶν δι' αὐτῆς ἐκφράζονται τὰ ὑψηλότερα αἰσθήματα, αἱ λεπτότεραι καὶ τρυφερώτεραι ἰδέαι. Τί παράξενον λοιπὸν ἂν καὶ ἡ σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου δι' αὐτῆς πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς ἐλλάδος; Μήπως ἐπειδὴ ὁ Σκόκος ἢ ἄλλος τις ἐπὶ ἀργυρολογίᾳ πλέκουσιν ἀνοήτους στίχους δι' αὐτὴν ἢ ποίησις ἀπέβαλε πᾶσαν ἀξίαν; Ἐπειτὰ ἂν ἐν Ἑλλάδι ἐξευτελίσθη ἢ

ποίησις, μήπως ὁ πέζος λόγος ἔμεινεν εὐγενής. Δὲν ἐξευτέλισαν αὐτὸν τοσοῦτοι ἀργυρώνητοι ἐφημεριδογράφοι, ἢ διατριβογράφοι, καὶ τοσοῦτοι συγγραμμάτων ἐκδοταί.

Πιστεύομεν ὅμως ὅτι, ἂν ὁ φίλος Αἰών ἐπρόφθανε ἢ ἀναγνώσῃ τὸν Βορρᾶν, σοὶ οἶσθε, ἤθελε μεταβάλλει γνώμην περὶ τῆς ᾠδῆς τοῦ Πρωτάνεως Φιλίππου.

ΑΣΤΕΙΑ.

Ἐπέ τις πρὸς ἀδέξιον μεταφραστὴν τῶν ποιητικῶν μελετῶν τοῦ Λαμαρτίνου, εὖ συγχαίρομυ, φίλε μου! ἐξεδικήθης ἐνώπιον τῶν Ἑλλήνων εὐστοχώτατα διὰ τῆς μεταφράσεως σου τὸν Λαμαρτίνον δι' ὅσα κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐγράψεν.

—ooo—

Ποιητὴς τις ἐπαυρόμενός ἔλεγεν ὅτι ἔκαυσε τὰ ποιήματά του διὰ τοῦτο καὶ μόνον, εἶπεν εἰ, τῶν συναδελφῶν του πρὸς αὐτὸν εἶσαι συγχωρητέος δι' ὅ,τι ἐγράψες καὶ ἐκεῖνος φεῦ! ὑπέλαθεν, ἐνόμιζον, ὅτι διὰ τῆς καταστροφῆς ταύτης ἤθελον σοὶ δῶσει ὠφέλιμον μάθημα, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπέτυχον.

—ooo—

Θέλων τις ἢ ἀγοράσῃ ἵππον ἠρώτησέ τινα τῶν φίλων του πόθεν γνωρίζεται ἡ ἡλικία τῶν ἵππων. Ἐκ τῶν ὀδόντων, τῷ ἀπέκριθη, ἐκεῖνος. Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ἐπορεύθη ὁ ἀγοραστὴς μας πρὸς τινα ἵππέμπορα, ὅστις ἐπαρουσίασεν αὐτῷ ὑπερήφανον πῶλον. Ἐκεῖνος δὲ ἀνοίξας τὸ στόμα του καὶ μετρήσας τοὺς ὀδόντας του τὸν ἀπέβαλε λέγων, Δὲν θέλω ἵππον τριάκοντα καὶ δύο ἐτῶν.

—ooo—

Εἰς τῶν Αὐστριακῶν στρατηγῶν ἔφερε πάντοτε ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πῖλον του ἀντιστρόφως, οὕτως ὥστε τὸ στίμμα εὐρίσκετο ὀπισθεν. α Ἰδοῦ, εἶπέ τις τῶν ἀζιωματικῶν του, στίμμα πολλᾶκις ἴδὼν τὸν ἐχθρὸν.

